

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.158/2013/4.szám

A Kúria a dr. Dósa Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Dósa István László ügyvéd) által képviselt felperesnek a dr. Szilágyi Judit jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2012. december 17. napján kelt 9.K.30.725/2011/18. számú ítélete ellen a felperes által 21. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Debreceni Törvényszék 9.K.30.725/2011/18. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperes, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 228.000 (kettőszázhuszonnyolcezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

2005. évben a felperes volt a H. Kft. (a továbbiakban: Kft.) tulajdonosa, feladatkörébe tartozott a gazdasági társaság üzleti tárgyalásainak lefolytatása, a pénzügyek intézése, könyvelése, nyilvántartások vezetése. A Kft.-nél végzett revízió eredményeként hozott 2010. május 20-án jogerőre emelkedett határozatban az adóhatóság 2005-2007. évekre több adónemben összesen 104.168.000 Ft adókülönbözetet írt elő. Az adóhiánynak minősülő 83.438.000 Ft, továbbá a magánszemélyektől levonni elmulasztott 2.282.000 Ft összegű személyi jövedelemadó előleg után adóbírságot szabott ki és

késedelmi pótlékot számított fel. E határozat - egyebek mellett - tartalmazza, hogy a Kft. 2005. évben 25.000.000 Ft-ért értékesített egy ingatlant, de a teljes vételárát nem szerepeltette a pénzforgalmát tükröző nyilvántartásaiban annak ellenére, hogy a vételárát képviselője, a felperes a vevőtől átvette. A Kft. bankszámlájára, illetve pénztárába be nem fizetett 6.000.000 Ft, amit a kifizetéssel összefüggésben a fizetendő egészségügyi hozzájárulással együtt a Kft. egyéb ráfordításai között elszámolhat, de ez az összeg egyidejűleg a pénzfelvevő felperes 2005. évi összevonás alá eső egyéb jövedelmének is minősül.

Az adóhatóság a felperesnél 2005. évre személyi jövedelemadó (a továbbiakban: szja) adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett. A revízió eredményeként hozott elsőfokú határozatban a felperes terhére 2.280.000 Ft szja adóhiánynak minősülő adókülönbözetet írt elő.

A felperes fellebbezése alapján eljáró alperes a 2011. október 6. napján kelt határozatban az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Érdemi döntését a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény 1. § (3) bekezdésére, 4. § (1) és (2) bekezdéseire, 28. § (1) bekezdésére, 29. § (1) bekezdésére, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 170. § (6) bekezdésére, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 165-166. §-aira alapította. Határozatának indokolása szerint a Kft.-nél és a felperesnél lefolytatott ellenőrzés adataira, tényeire, körülményeire, bizonyítékaira figyelemmel az elsőfokú adóhatóság megalapozottan állapította meg, hogy a felperes 2005. évben 6.000.000 Ft egyéb, összevonás alá eső jövedelmet szerzett meg, amit 2005. évi szja bevallásában nem tüntetett fel. Nem vált ismertté olyan bizonyíték, amely kétséget kizáróan igazolhatta volna, hogy a felperes az általa felvett pénzüsszeget a Kft. bankszámlájára átutalta volna vagy pénztárába befizette volna. Az ingatlan vételára részben átutalással, részben pedig a felperes kezéhez átadásra került, a vevő 2005. május 24-én teljes egészében kiegyenlítette a vételárát. Erre nézve bizonylatok és egyéb dokumentumok is rendelkezésre állnak, ezért az elsőfokú határozat megalapozottan és jogszerűen írta elő az adókülönbözetet, helyesen járt el akkor is, amikor az adóhiány után az adóbírság és késedelmi pótlék megfizetésére a Kft.-t kötelezte.

A felperes keresetében a határozatok hatályon kívül helyezését kérte. Azzal érvelt, hogy a vételár nem teljes egészében került kiegyenlítésre, 2005. évben mindössze 19.000.000 Ft megfizetésére került sor több részletben. Az adóhatóság nem tett eleget a

tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Jogi álláspontja a következő volt:

Az ingatlan adásvételi szerződésről készült számla, a nyugta, a vevő nyilatkozata és a tulajdonjog bejegyzéshez adott eladói nyilatkozat alapján az alperes okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a vevő 2005. évben - 2005. május 24.-vel - a teljes vételárat kiegyenlítette a felperes felé. A Kft. főkönyve alapján helytállóan rögzítette, hogy ebből a felperes csak 11.200.000 Ft készpénzt helyezett el a társaság eszközei közé, ezt alátámasztja a felperes által vezetett Kft. könyvviteli és bizonylat kiállítási kötelezettség tekintetében tanúsított magatartása, a vevő birtokba engedése, a vételár hátralék polgári jogi érvényesítésének hiánya is. Az alperes által beszerzett bizonyítékok elegendőek voltak a tényállás megállapításához, ezek tartalmát az sem tette volna kétségesse, ha az adóhatóság a vevő ellenőrzésével nem legális forrásból történő kifizetést állapít meg, ez ugyanis a kiegyenlítés kérdésének másként történő megítélését nem eredményezheti, ezért a felperes keresete nem alapos.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte hatályon kívül helyezését, kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát, vagy a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra, új határozat hozatalára. Felülvizsgálati kérelmének jogalapjaként a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 2. § (1) és (3) bekezdéseit jelölte meg. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság által „lefolytatott részletes és igen jelentős terjedelmű bizonyítás” önmagában is alátámasztja álláspontját, mely szerint az alperes nem tárta fel a valós tényállást, ennél fogva döntése nem lehet megalapozott. Az elsőfokú bíróság az okiratok, illetve tanúk nyilatkozatainak „megdőlésére tekintettel” helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy az alperes határozata okszerű bizonyítékértékelést és megalapozott döntést tartalmaz.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felülvizsgálati eljárás során - rendkívüli jogorvoslati jellege miatt - nincs helye bizonyítás feltételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Kúria a felülvizsgálati eljárás során a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a rendelkezésére álló iratok alapján dönthet a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 275. §-a értelmében. (BH2002.29., KGD2012. 42., 60., BH2012.179.)

A felek közötti jogvita adójogi jogviszonyból ered, ennél fogva elbírálására a pénzügyi jogi eljárási és anyagi jogszabályi rendelkezések az irányadók, ezért a felperes tévesen alapította felülvizsgálati kérelmét a Ket. szabályira. Utal egyben a Kúria arra, hogy az Art. is tartalmaz alapelvi rendelkezéseket arra nézve, hogy a hatóságnak minden ügyben megkülönböztetés nélkül, a törvényeknek megfelelően kell eljárnia és intézkednie. A felperes a felülvizsgálati kérelmében nem nevesítette azokat az adatokat, tényeket, körülményeket, amelyek megalapozták volna az alapelvi rendelkezések megsértésére vonatkozó jogi álláspontját. A felperes - a rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan - a közigazgatási és peres eljárás során is teljes körűen gyakorolhatta jogait. Az elsőfokú bíróság a felperes bizonyítási indítványainak hely adott, és a felperes maga is elismerte, hogy az elsőfokú bíróság indítványára „részletes és igen jelentős terjedelmű bizonyítást” folytatott le. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Kúria jogi álláspontja szerint hiánytalan, iratszerű, okszerű, a logika szabályainak is megfelelő bizonyítékértékelést tartalmaz, tehát törvényes, az elsőfokú bíróság mindenre kiterjedően teljesítette indokolási kötelezettségét, és határozata összhangban áll a Pp. 206. § (1) bekezdésével, 221. § (1) bekezdésével, a jogvita eldöntésére irányadó anyagi jogi jogszabályi rendelkezésekkel. Önmagában az a tény, hogy a fél álláspontja valamely bizonyíték bizonyító ereje kapcsán nem azonos a bíróságéval, nem iratellenességre utal, hanem a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásban a Pp. 275. §-a értelmében nem kerülhet sor. (BH1994.639).

Alaptalan a felperes azon érvelése is, mely szerint az adóhatóság nem teljesítette a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségét. Az elsőfokú bíróság e körben is jogszerű megállapításokat tett, figyelemmel a Kft.-vel szemben jogerős határozattal lezárt revízió eredményére, a közigazgatási eljárás adataira, az alperes érdemi döntésében megnevezett bizonyítékokra, valamint arra, hogy a felperes a peres eljárás során sem tudta

bizonyítani a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján eljárva a keresetében előadottak megalapozottságát.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdésében és a személyes költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2014. január 9.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk.bíró